

Завтра — День радянської молоді

МОЛОДІЖНИЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 3 грудня 1939 р.

Субота, 28 червня 1986 року

№ 77 (3740).

Ціна 2 коп.

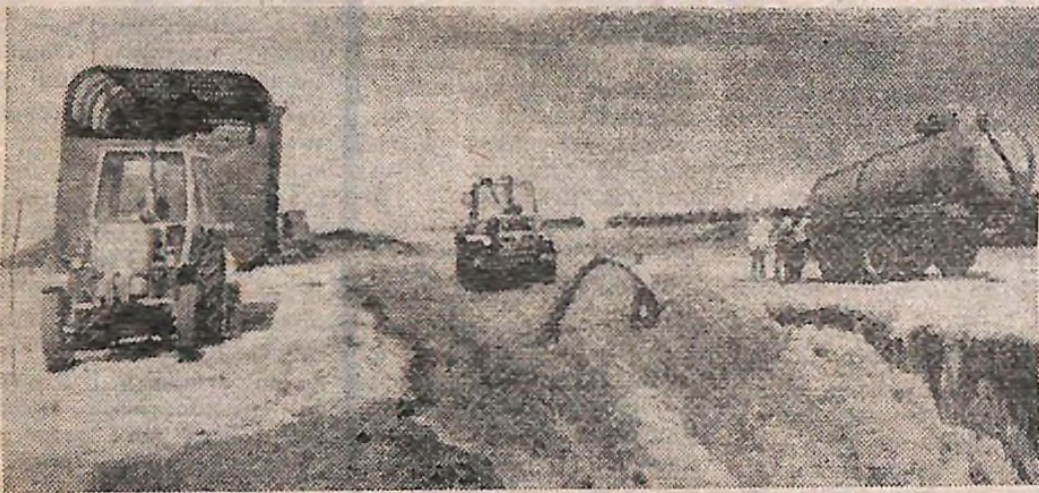
УРОЖАЙ-86

Живий телетайп

У нашому районі на жнивах працюють 2 комсомольсько-молодіжні збирально-транспортні загони, 26 комбайнових, (з них — 2 сімейних), 51 автомобільний, 49 тракторних комсомольсько-молодіжних екіпажів. У найважливішій сільськогосподарській кампанії року беруть участь 780 молодих механізаторів. І, як свідчать перші повідомлення, вони взяли добрий старт, часо-густо випереджають досвідчених.

Так, комсомолец Леонід Коваленко з колгоспу імені XXV з'їзду КПРС комбайном СК-6 обробив 48 гектарів зернових. На вчорашній день це найкращий результат в районі. Старається не відставати від передовика і молодий комуніст Віталій Боцула з колгоспу «Україна», який теж працює на «Колосі» і має на своєму рахунку 40 гектарів. А серед водіїв району лідерство захопив шофер з колгоспу «Дружба» комсомолец Віктор Норуш (автомобіль ГАЗ-53) — відтранспортував від комбайнів на тій 653 центнери збіжжя.

С. ДУЖОНКОВА.
Онуфріївський район.

Перший ужинок носогрозя. Зерно — на тій. А солому прямо з-під комбайна транспортують до силосної траншеї. Цю роботу виконують Микола Мусієнко, Анатолій Новицький, Андрій Дужня. Розправляє солому Іван Пустильник. Зверху її поливають водою та розчином меласи.

Механізатори Олександр Федунець, Петро Журагель та Володимир Чуб ретельно ущільнюють цю законсервовану масу. Згодом її покрийть плівкою, щоб зберегти на зиму потрібний для тваринництва корм.

На знімках: комсомолец механізатор Олександр ФЕДУНЕЦЬ іде закладати солому в траншею. Текст і фото М. САВЕНКА. Колгосп імені Дзержинського, Устинівський район.

2. Чорнобиль зблизька

Небо чисте, досвіт теплий, сонце спить очі і чи не кожен думає про те, яка спека стоятиме опівдні. Рання весна — раннє літо.

Наш рафик одразу за межею Києва минає кілька постів дозиметричного контролю й під колеса лягає прями, як струна, асфальт. Згодом, під кінець поїздки, ми вже не звертаємо на це уваги, а зразу це вражає. Чорнобиль для нас почався ще задовго до цієї дороги, та тепер особлива робота очам — гранична спостережливість.

В Іванкові трудовий день в розпалі. Поливальні машини старанно змили водою асфальт, і тепер за колесами кожної машини здійснюється водяна курявичка, і спалахує на мить блідими кольорами невеличка райдуга.

Око викоплює й фіксує деталі, на які за інших умов не звернув би уваги: он хлопчина на березі річки Здвиж сидить, спустив ноги з кладки й він ворухнується — в руках вудочка; он корів погнав колгоспні па-

стихи на пасовисько — всі корівки чередні, як одна; а ось один за одним віхнають на наш рафик вітром зустрічні потужні КамАЗи, й око вже ловить номерні літери — КДТ...

О десятих ранку — в Поліському. Тут уперше на вулицях бачимо людей в білому бавовняному одязі: до Чорнобиля звідси рукою подати, багато різних управлінь, штабів, організацій по ліквідації наслідків аварії на атомній базувється саме тут, у Поліському. Звідси на атомну доставляють робітників.

У райкомі комсомолу нас зустрічає відповідальний організатор Центрального Комітету комсомолу України Сергій Защенко. Короткі знайомства, короткі інтерв'ю. За обмеженим часом, один день, нам заплановані зустрічі з працівниками центральної районної лікарні в Поліському, керівництвом всесоюзного об'єднання «Гідроспецбуд» у Чорнобилі короткі бесіди з комсомольцями — представниками різних областей республіки...

(Закінчення на 2-й стор.)

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

Перед службою солдатською

кожен майбутній воїн має загартувати себе ідейно і фізично, скласти заліз з військово-технічної підготовки. Успіх у цій справі в значній мірі залежить від того, як працюють організації оборонного товариства, удосконалюючи роботу по військово-патріотичному вихованню молоді спільно з комітетами комсомолу. Про це наш кореспондент веде розмову із заступником голови обкому ДТСААФ Д. І. ЗАФТОМ.

КОР.: Які основні напрями в своїй роботі повинні визначити дтсаафівські активісти, комітети комсомолу, готуючи юнаків до армійської служби?

ЗАФТ.: На травневому пленумі обкому ДТСААФ про це ми повели предметну розмову. Передусім йшлося про ті завдання, що випливають з рішень XXVII з'їзду КПРС, на якому відзначалося, що наша пречювита молодь готова до подвигу і самопожертви, віддана соціалізму. Але такий уже обов'язок старших поколінь — робити все, щоб зміна була ще розумнішою, більш здібною, більш освіченою, щоб вона гідно несли в майбутнє естафету ідеалів справедливості й свободи, які заповів Великий Жовтень. Тож першочерговим в нашій роботі має бути цілеспрямована робота по пропаганді ленінських заповітів про захист соціалістичної Вітчизни, виховання майбутніх воїнів на прикладах героїзму їх батьків і діда, що здійснили свій подвиг в роки громадянської і Великої Вітчизняної воєни. Колишні фронтовики — найкращі наставники. Відкриваючи сторінки своєї бойової біографії, вони говорять про традиції Радянської Армії, передають естафету слави старших поколінь своїм внукам. Дтсаафівці разом з комсомольськими активістами запрошують воєнних ветеранів на уроки мужності, в похід «Шляхами слави батьків», залучають їх до пошукової роботи в експедиції «Літопис Великої Вітчизняної». Але тут в багатьох організаціях оборонного товариства трапляються суттєві упущення — героїко-патріотичні акції влаштовуються здебільшого в дні місячника оборонки масової роботи, перед святом Перемоги.

КОР.: Отже, з проблеми де і як їх розв'язувати?

ЗАФТ.: Звичайно, в першу чергу в первинній організації. Назву одну з правофлангових — дтсаафівську організацію колгоспу імені Фрунзе Кіровоградського району, яку очолює член ЦК ДТСААФ СРСР М. А. Шевченко. Тут виховний процес здійснюється в комплексі. Ідейне загартування майбутніх воїнів поєднується з фізичною і військово-технічною підготовкою. Влаштовуються, скажімо, змагання з фігурного водіння автомобіля, кульової стрільби, турніри на призи героїв-земляків. Перед цим — вечір бойової слави, зустріч з солдатськими вдовами, обговорення матеріалів, що зібрані під час походів місцями боїв радянських воїнів в роки минулої війни. Тут завжди урочисто прозодять проводи юнаків на армійську службу і до повернення їх в колектив постійно підтримуються з ними зв'язки. Патріотичні заходи М. А. Шевченко з своїми помічниками з числа комсомольських активістів, фронтовиків організує у виробничих підрозділах — на тваринницьких фермах, на польовому стані тракторної бригади. На обліку в неї всі допризовники. Кожен юнак йде в армію значківцем ГПО, спортсменом-розрядником, маючи технічну спеціальність. Про них незабаром повідомлять з військових підрозділів: «Став відмінником бойової і політичної підготовки класним спеціалістом».

А бездіяльність породжує навіть парадокс. Наприклад, в колгоспі «Жовтень» Знаменського району до армійської служби мають готуватися три допризовники. Та голова певничинської організації А. К. Карамала не має з ними контакту. В районі «Червоний землероб» Бобринського району також відсутня робота з цією категорією молоді. Секретар комсомольської організації Тетяна Петрівна

не може назвати, до яких патріотичних акцій були залучені юнаки, що завважає їм скласти заліз з військово-технічної підготовки. Подібне й в інших колективах. Тож стає зрозумілим, чому під час турніру з кульової стрільби жоден з 70 призовників району, які брали участь в цих змаганнях, не виконав вчорашнього нормативу. Відбулися потім ще одні змагання на погневому рубелі, де виступало всього п'ять команд (по три спортсмени в кожній). Крайній результат — 41 очко з 100 можливих одиниць.

КОР.: Трапляється це, мабуть, тому, що на місяць відсутня належна спортивна база. Звідси й низька результативність майбутніх значківців ГПО, які готуються до армійської служби.

ЗАФТ.: Слабка матеріальна база дтсаафівських колективів — проблема давня. Її досі не можуть розв'язати в Петрівському, Онуфріївському, Устинівському районах. Але ж і наявні спортивно-технічні споруди використовуються погано. Ось у колгоспі імені Шевченка Ульяновського району збудоване зразкове стрільбище. Але воно пустує. Тут бувають кіба ще школярі, а дтсаафівці колгоспу — від випадку до випадку. Немає ініціативи членів комітету ДТСААФ комсомолу. Тож передава колись первинна організація відстає від вимог дня. Я ж переконаний, що і на простих спортбазях можна допомогти юнакам підготуватися до складання нормативів ГПО.

На багатьох нарадах, пленумах дтсаафівців з місць просять, вимагають: «Допоможіть у будівництві, подійте допомогу в організації роботи по військово-технічній підготовці». Працівники обкому ДТСААФ виходили в районні області, проаналізували стан справ, надавали практичну допомогу, діяли як комітети для будівництва нових баз. А що ж зробили ті, хто постійно працює в колективах? На ірпінському заводі редівиробів, наприклад, роками ведеться розмова про створення спортивної бази. Але далі обійшлося тут не пішло.

Немає спільності в діях керівників багатьох профтехучилищ області з дтсаафівським і комсомольським активом. Тож не тільки справи з фізпідготовкою тут заігнорвані, а й моральне виховання

майбутніх воїнів не ведеться на належному рівні. Звідси й прикрість — вихованці СПТУ в списках правопорушників. **КОР.:** Нещодавно редакція повідомила, що комсомолец з Вільшанки Олег Карамала став курсантом вищого військового училища. За успіхи в бойовій і політичній підготовці його портрет занесено на районну Дошну пошани. Що взагалі можна сказати про вплив авторитету відмінників бойової і політичної підготовки на рівень підготовки майбутніх воїнів?

ЗАФТ.: Про те, як служать наші земляки, мають знати всі — колектив школи, колгоспу, радгоспу, підприємства. Написали лист з військової частини про те, як служить молодий воїн, цей лист треба зачитати на комсомольських зборах, перед всіма дтсаафівцями спублікувати в багатотиражці і портрет колишнього вихованця колективу слід виставити поруч з портретами кращих виробничників. У школах ця робота не проводиться, а ось у виробничих колективах нерідко забувають про тих, кого недавно проводжали на армійську службу.

Повернувся юнак в армію. Він також повинен стати першим наставником допризовників, як і перший піліт. Так, як в Ульяновському машинобудівному технікумі, Солгунівській десятирічній школі району. Так, як в первинній організації ДТСААФ колгоспу імені Фрунзе Кіровоградського району. Тут вчорашні відмінники бойової і політичної підготовки воїнів, які виконували свій інтервенційний обов'язок на афганській землі, залучаються до участі у вогняній спортивній грі, вони присутні на уроках початкової військової підготовки в школах оборонного товариства на іграх «Зірниця». «Огляди» і підготовка є необхідною користь.

Під час огляду-конкурсу військово-патріотичної роботи в школах, ПТУ, що присвячується 70-річчю Великого Жовтня, ми узагальнили досвід кращих дтсаафівських колективів. Орієнтир на те, щоб удосконалити ідеологічну і психологічну підготовку учнів, краще пропагувати революційні, героїчні бойові трудові традиції КПРС радянського народу, аби допомогти юнакам взяти для себе необхідний багаж, з тим щоб бути готовим до захисту Вітчизни своїм чи присягались на вірність

Розмову вів М. ШЕВЧУК.

Литовська РСР. Колектив Вільнюського станнобудівельного заводу «Комунарс» з початку дванадцятипятиріччя повністю перейшов на випуск універсальних фрезерних верстатів з ЧПУ. З початку року випущено близько 50 верстатів понад завдання.

На знімку: за той час, поки комсомолец Валентин Радянської Армії, на рідному заводі обновила номенклатура виробів. Зараз робоче місце Валентина — на дільниці зборки верстатів з ЧПУ. Освоїв Валентин нові операції швидко. Він вважає, що чим складніша робота, тим вона цікавіша.

Фото А. САБАЛУСКАСА. Фотохроніка ТАРС.

СЬОГОДНІ — ДЕНЬ ВІНАХІДНИКА І РАЦІОНАЛІЗАТОРА

ТІЛЬКИ БАЖАННЯ?

«...включившись у передзвіднісне соціалістичне будівництво виконав програму 2-х місяців 1986 року. Денні норми він виконує на 120—150 процентів, виконує свої раціоналізаційні пропозиції. Це і допомогло йому достроково виконати план і керувати поточного року».

(Із комсомольської хроніки-летинки на О. П. Потапова).

«Висунути кандидатом на присвоєння звання «Іраційний молодий раціоналізатор України» товариша Потапова Александра Пантелейовича».

(Із рішення районної ради Всесоюзного товариства винахідників і раціоналізаторів, бюро райкому комсомолу та адміністрації Новомиргородського району про присвоєння О. П. Потапову звання «Іраційний молодий раціоналізатор України»).

Зараз Олександр у відпустці. І хоч роботи різної ваги вистачає, а того дня ще й збирався їхати до Києва, все ж ми зустрілися. Як не дивно, а розмова розпочалася з футболу.

— Ог тобі і бельгійці, — говорить Олександр, — а їх же за фаворитів на мексиканському чемпіонаті ніхто не вважав. Це я до того, що футбол — спортивна гра, а в грі прогнозування — справа ризиківана. Фортуна всі 90 хвилин крутиться футбольним м'ячем...

— Та все ж у цій круговерті комусь і усміхається.

— Як правило тим, хто працює раціонально і винахідливо.

— Не треба дивуватися. Футбол — це теж робота. Між іншим, рекомендую прочитати цікаву статтю Юрія Ростя «Сохраняя оптимизм...» в «Литературной газете» за 18 червня цього року. А щодо «раціонально і винахідливо» так це із складових успіху і на виробничій, і на полі колгоспному, і на полі футбольному. Ось приклад.

Я виконую змінні норми на 120—140 процентів. За рахунок чого? Наприкінці минулого року впровадив механізований привід для свердління отвору на токарному станку 1624 М. Те, що раніше робив вручну, тепер — механізовано. Одне це сприяє ефективному, а коли хочеш, і раціональному використанню робочого часу, економії матеріалу. За рахунок тільки цього я можу перевищити норму, плюс досвід. (Працюю на підприємстві вже 10-й рік, В. П.), плюс...

— Але все це стосує-

ться кількості, а як з якістю роботи?

— У бригаді цьому питанню приділяємо першочергового значення, та й умови такі, що шлях браковки закритий. Контроль тут суворий. Кожен розуміє, чого від нас, робітників, вимагає життя. І на з'їзді про це говорилося: сугь змін — у перенесенні центру ваги з кількісних показників на якість і ефективність, з проміжних — на кінцеві результати, з розширення виробничих фондів — на їх оновлення і т. д. На жаль, у нас цей процес поки що відбувається не так швидко, як би цього хотілося. На старих верстатах і кількісний показник, і якісний, звичайно, не той.

— Олександр, а в бригаді ще з раціоналізатори?

— Колектив у нас комсомольсько-молодіжний. Свої пропозиції є і в Олександра Гончаренка, порадами допомагає і Сергій Головаченко, який нині служить в армії. Раціоналізаторів — не обов'язково труд однієї людини. Щоб її реалізувати, нерідко над нею працюють і зварники, і слюсарі. Мені, наприклад, завжди допомагає ветеран праці Михайло Федорович Бірюков, інші.

Олександр Потапов — член районної ради молодих винахідників і раціоналізаторів. У районному комсомолу завог А. Стоян похвалив мене перед технічними розробками запропонованих мій спрощених механізмів. Поки що цей перелік не такий уже й великий, проте економічний ефект від окремих впроваджень відчутний. Наприклад, пристосування для проточування накладок гальм до автомобіля КамАЗ складає 212 карбованців, пристрій для розточування нартара пускового двигуна ПД-10 на токарному станку — 967 крб...

— Олександр, як народжується раціоналізаторська ідея?

— Важко відразу відповісти. Як правило, в процесі роботи. Працюєш, буди, відчуваєш: ось те і те заважає, а ось це можна вдосконалити, замінити, зробити по-своєму. Подумав кілька днів, порадишся з хлопцями, дивись, щось і вийшло.

На закінчення нашої розмови я запитав у Олександра, що він вважає головним для раціоналізатора. Він хвилину подумав і відповів коротко: «Постійне бажання до пошуку нового і до вдосконалення старого».

В. ПІСКОВИЙ, м. Новомиргород.

Одним з найсильніших факторів впливу на свідомість молодих людей в усі часи був образ улюбленого героя улюбленої книги. Він викликав довір'я, повагу, любов, бажання наслідувати його вчинки, характер, життєві принципи. Але здається мені, що останнім часом тьмяніє серед молоді ідеал літературного героя, та й сама читацькість вважається менш престижною рисою, ніж, наприклад, музична обізнаність чи вміння модно одягатися. До такого висновку прийшла за п'ятнадцять років роботи у бібліотеках, в ході спілкування з молодими колегами, підлітками і молодими читачами. І в молодіжній пресі набагато рідше звучать імена авторів нових книг, аніж популярні чи нові імена зірок естради і кіно, спорту.

ЗАПРОШУЄМО ДО РОЗМОВИ

КНИГА: «БУДИЛЬНИК» ЧИ СНОТВОРНЕ?

Ось і «Молодий комунар» постійно перекладає тексти і поети на замовлення літучих товаришів, які з успіхом цей же текст могли б переписати в бібліотеці, (але ж туди ще треба йти та шукати, а тут готова пісню, як і готовий кулінарний рецепт!). Раніше в «Диск-залі» була гарна традиція — після розмови на замовлення читачів про той чи інший естрадний колектив або виконавця давали і список літератури: «Радимо прочитати». Це привчало читачів до самоосвіти, спонукало не тільки в інших питати, а й самим шукати в літературі відповіді на те, що цікавить і хвилює.

Гірко спостерігати, як багато на диспутах і читальних конференціях, літературних вечорах і зустрічах в залі молодих байдужих очей! І до, і після наших бібліотечних заходів можна почути скептичні відгуки: «бачили, чули, знаємо, нудно...». Навіть вистави в нашому театрі видаються вже «скупими», «нерозумілими» (довелось на одній із зустрічей почути й таке). Все це — через відсутність інтересу до духовної спадщини нашого народу. Його мови і культури, яку може виховати і книга. Саме від молоді найбільше скарг на незадовільну роботу культурних закладів. А де пропозиції, ідеї?

Ще червневий (1983 р.) пленум ЦК КПРС поставив завдання підвищення ролі культурно-освітніх закладів в організації дозвілля трудящих, особливо на селі. Конкретизовано це завдання в Постанові ЦК КПРС «Про заходи щодо подолання пияцтва й алкоголізму», зокрема, наголошено на створенні мережі клубів за інтересами, любительських об'єднань тощо. Бібліотеки області, працюючи сьогодні в рамках спортивно-культурних комплексів, прагнуть удосконалити дозвілля молоді, координуючи свої зусилля з товариствами книголюбів, будинками культури, творчими спілками і студіями.

Тільки за минулий рік

створено 65 любительських читальних молодіжних клубів при бібліотеках: політичних, патріотичних, інтернаціональних, професійно-технічних, літературно-мистецьких. А всього в бібліотеках області їх біля трьохсот. Так, шостий рік діє політичний клуб молодих читачів «Вітчизна» у Дмитрівській бібліотеці, певний досвід накопичено в клубі «Я і час» Богданівської бібліотеки Знамянського району. Йх члени взяли участь у таких заходах, як читальна конференція «Книга в житті Лесіни», диспут «Поговоримо про трудову доблесть», пресконференція «Права молоді — правда і вигадки». В програмі літературно-музичної вітальні при Липняцькому будинку культури Добролюбівського району теж знаходиться місце книги — в оглядах, бесідах, виставках.

А бібліотекарі Добролюбівської районної бібліотеки за допомогою книг прагнуть сприяти творчому зростанню членів юнацької літератури. Завідувача Поспівської сільською бібліотекою Вільшанського району В. Іщенко працює в співдружності зі шкільним інтерклубом «Глобус».

Книга — активна форма відпочинку. Читання і часу, і зусиль потребує більше, ніж, скажімо, перегляд телепередачі або прослуховування радіо. «Не дозволяй душе лепитися», — сказав поет Заболотський. Чи охоче виконує молоді цей заповіт поета? Мені здається, що Книга — найкращий «будильник» для душі, а не снотворне. Але чи так, як є, пропонуємо ми літературу для молодих? Адже задовольнити інтерес легше тоді, коли його знаєш. Чи багато значить у житті сучасної молоді література, чи слідує вона за літературними дискусіями типу «Що ми читаємо?» (журнал «Дніпро» за 1985 рік). Можливо, варто провести подібну дискусію в «Молодому комунарі»?

А. КОРИНЬ, редактор обласної наукової бібліотеки імені Н. К. Крупської.

2. Чорнобиль зблизька

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

Перше інтерв'ю. Володимир Рубан, секретар комітету комсомолу шахти об'єднання «Добропільваугілля»:

— Недавно змінили своїх тоаришів. Працюємо за вахтовим методом під самим четвертим реактором — по десять днів. У вісім змін по три години кожної. Ви вже знаєте, що реактор буде запаковано у бетоновану коробку, і вся основна

робота сьогодні лягає на плечі донецьких шахтарів і бетоноувальників з різних республік країни. В нашій зміні 20 чоловік. Всі хлопці — серйозні, свідомі свого обов'язку. Перед поїздом до Чорнобиля відбирали найсумлінніших, але всіх прохав задоволювати не могли. Їх багато...

— Не страшно працювати на такій близькій відстані від реактора?

— Ми про це не думаємо. Лікарі контролюють нашу роботу. Все як у звичайних умовах, завдання у відповідності до обстановки високі, і ми з ними справляємось...

Володимир Рубан нас задалегідь попередив: «Вибачте, але я зовсім коротко — обмаль часу, чекати машина надворі». Подібні слова ми ще почуємо не раз: при цілком звичайній зовнішній обстановці темп життя у зоні Чорнобильської атомної й районів, що прилягають до неї, високий, напружений.

Так само вибачився за брак часу головний лікар Поліської центральної районної лікарні Б. І. Задирако. Але коли мова зайшла про роботу його колеги лікаря, він про час забув:

— Сотні людей у білих халатах за цей час уже працювало в нас. Звичайно, найбільше навантаження випало на долю наших, поліських лікарів, але у перші ж дні відгукнулись медики з багатьох областей. У нас уже були тут колеги з Донбасу, Закарпаття, Запоріжжя, Буковини... Лікарі, середній медичний персонал. За винятком поодиноких оцінити їхню роботу можемо тільки на відміно.

Особливо багато клопотів мали медики у травні. Було створено 25 бригад, які працювали в селі. Понад 70 тисяч чоловік обстежили. Спочатку люди байдуже ставились до цього, та треба було переконувати. Нелегко, непросто. У лаборантів робота не припинялась від раннього ранку до пізнього вечора. Люди почали самі звертатись у лікарню: перевірте кров, зробіть дозиметричні замірювання...

— Борисе Івановичу, минуло вже більше півтора місяця з дня аварії, люди всі обстежувались, консультавались... Сьогодні напруга спала?

— Так, напруга спала, але роботи не зменшилось. Повторюю — не так просто переконати кожного в тому, яку загрозу таїть в собі атом... Декому здається, що небезпека минула. А природа впливу радіоактивних речовин ще й досі до кінця вченими не вивчена. Візьмімо, для людини 100 рентген — це перший ступінь променевої хвороби, а курна байдуже переносить 300 рентген. Пацюки, ворони в зоні підвищеної ра-

діоактивності починають нечувано плодитись... Це страшне лихо — розгнужданий атом... Вибачте, відішов від теми.

Бригада медиків нині щоденно здійснюють подвірні обходи. З восьмої ранку. В кожну хату навідується «Як здоров'я, самопочуття? Молоко не пийте, все здавати на молокозавод...». Це не просто одвідини, це ще й моральна підтримка: з нами лікарі, вони стежать за здоров'ям, контролюють...

До речі, про молоко. Сирим ми не дозволяємо нікому пити. Воно йде на молокозавод, переробляється на масло, масло перетоплюється й консервується. Раніше, ніж через півроку не рекомендовано його вживати. М'ясо консервується не на місяці, а на роки...

— Незабаром у лісі з'являться гриби, ягоди... Можна збирати їх?

— Ні в якому разі. Я маю на увазі ліси району, які прилягають до 30-кілометрової зони. Роботи у медиків додається. Бо вам, людям степу чи навіть лісо-степу, важко собі уявити, що таке для поліщуків ліс. Важко кожному з них усвідомити й прийняти серцем, що стежка туди тимчасово загорожена.

Б. І. Задирако помовчав хвилину, атомлено опустивши очі, й додав:

— Тільки хай у вас не складеться враження, що зараз ми ведемо тільки профілактичну роботу. Ми й лікуємо людей, і обстежуємо тих, хто має йти працювати до реактора, оперувати... Як звичайно... Ні, таки не як звичайно. Так здається тому, що людина все може, все їй під силу: перевантаження, недоспані ночі... Я зараз забув, як і сотні моїх колег, що жили у нас були вихідні, святкові... Так треба. Це тимчасово.

Він згадав про час, вибачився, й, швидко звівшись, прочинив у коридорі двері: його вже чекали.

Поспішали й ми. І тільки при виході з території райлікарні зупинились. Пост дозиметрії. Їх, до слова, 3—4 виставляється щодня на всі території лікарні.

Неля Василівна Якубенко, дільнична медсестра міської лікарні № 5 з Денецька, позачора змінила своїх земляків. Очіке відповідає на запитання.

— Який фон? — цікавить.

— Піамілірентгена.

— А на одягові можна зміряти?

— Прошу.

Вона ще невпевнено проводить шупом дозиметричного приладу вздовж рукава й дивиться на шкалу. А мені здається, що вона дуже довго дивиться. І чому так раптом холоде все-редині? Досі й не думалося про це, та варто піднести прилад і...

— Майже те саме. На одну десятку мілірентгена вище — 0,6.

І посміхається.

А від рафіна уми маляють рукою: швидко, маляля. Паладає — Чорнобиль.

В. БОУДАР, спеціаліст «Молодого комунар».

Поліське Київської області — Кіровоград.

У Політичній доповіді ЦК КПРС XXVII з'їзду партії зазначалося, що головне завдання всієї культурної політики партії вбачає в тому, щоб відкрити найширший простір для виявлення здібностей людей. Читайте, які умови створено в Кіровограді для виявлення і реалізації нахилів до літературної творчості.

БІАГО з час, шановні читачі, відчуває потребу довірити паперу свої думки, враження, почуття, передати їх словом побудованим, про відоме тільки вам чий про те, що всі бачать, чути і знають сказати так, як до цього не сказав. Ви пишете вірші, пробуйте перекладати помічений у житті людський сюжет в оповідання, намагаєтесь перенести на аркуш своє почуття гумору чи іронію. Словом, творите. Дещо пишете «для себе», інше — для когось одного, а ще інше — просто так. Це ви кажете самі собі, усвідомлюючи попервах недосконалість створеного.

Мартін Іден, герой одноіменного роману Джека Лондона, вирішивши стати письменником, поклав на досягнення цієї мети всі сили. Тяжко працював, жив у злиднях, день і ніч читав, потім так само день і ніч писав і розсилав тодішні пакети в редакції всіх видань, які тільки знав. Його почали друкувати, до нього прийшли слава й визнання, тільки врешті-решт, коли вже не має снаги більше написати й рядка. Не всі початківці можуть похвалитися подібними волею й наполегливістю чи й не бачать необхідності в перегляденні своїх літературних зразків у постійне виснажливе заняття й відступляються після однієї чи кількох відмов газети чи журналу вмістити їх твори.

Однак те, що поки що не може бути надрукованим, може бути прочитаним перед аудиторією. І повинно бути прочитаним! І обгово-

рі, що згоджується бути опонентом. Потім усе це читає, а опонент висловлює свої «за» і «проти». До обговорення підключаються інші, і тут «герою вечора», якщо він серйозно хоче чогось досягти, треба ловити кожне слово, надто ж зауважень і надто ж тих, із якими погоджується більшість присутніх, особливо

риства охорони пам'яток історії та культури. С. Коричев — курсант вищого льотного училища цивільної авіації, О. Санжара, В. Протова, В. Горбенко — школярі, Ю. Долгушин — айскенові, К. Герентеєв — музикознавець, Р. Любарський, В. Бондар, П. Селецький, В. Ванулич — журналісти. Різні світобачення, різне світовідтворення. Різні мандри. Найбільше, мабуть, поетів. Пишуть вірші громадської тематики, про

Бували на «Сіваці» вечори одного вірша, буріме. Частіше обговорення чийогось виступу обростає новими темами, цікавими повідомленнями. Наприклад, коли А. Корінь прочитала вірш «Сакура» і розказала істо-

ТВОРЧИСТЬ

НЕХАЙ НЕ КОЖЕН МАРТІН ІДЕН...

реним, і переписаним, і прочитаним ще раз, два, і три, і таким чином відсіється від половин зерно, як що воно там є. А як нема, то, може, виростає, виплекає дбайливими й невтомними зусиллями.

Ви, певно, зауважували час від часу на сторінках нашої газети невеличкі оголошення про наступні засідання літературної студії «Сіваці». Вони відбуваються двічі на місяць по середах о 18-й годині в конференц-залі редакції «Кіровоградської правди». Ось коли можна й почитати і послухати, і взнати чиясь (і не одну) думку про написане вами, і висловитися про написане іншими.

Засідання студії, якою керує член Спілки письменників СРСР Валерій Гончаренко, не атискуються в залізні рамки раз і назавжди астановленого регламенту, проте певні традиції мають. Час від часу «Сіваці» розбирає творчість когось зі студійців. Для цього кандидат в обговорюванні зазвичай передає все, що знаходить потрібним, коле-

«метри». Слова «золоті, молоді, земнії» заучати на сьогодні архаїчно.

— Ти «стемариш красуню», — неграмотно. Треба «ти затьмарюєш». Відтак зміниться ритм вірша? Значить, слід міняти й інші слова.

Це я цитую репліки з обговорення віршів С. Тодорова. Він працює на «Друкарні», пише вірші болгарською мовою, а кілька студійців перекладають їх українською та російською. Той мовою оригіналу в авторському виконанні багато рядків, а головне, мелодика й інтонація віршів були зрозумілими.

У цих обговореннях цікаво ще й те, що висловлюються про літературні твори люди, що знають життя з різних бонів, а не тільки крутяться у мистецько-видавничих сферах. До цього лише перелічити професії студійців: В. Соронін — викладач ДЮСШ, А. Корінь — бібліотечар, В. Сиднін, В. Нічипоров, О. Перлюк — робітники, С. Колесников — майстер «Друкарні», А. Курганський — учитель, В. Болбот — вихователька дитсадка, А. Юрченко — інженер, В. Власюк — методист Товари-

боротьбу за мир, про кохання. До прози тяжіють В. Соронін, В. Бондар, В. Протова, О. Перлюк, А. Юрченко. Останні два — гумористи. У гуморі поетичному, зокрема, пародіях, вправляються С. Колесников, В. Болбот, А. Курганський.

У кінці, як правило, кожен читає щось своє. Я була на засіданнях, де звучали вірші Бориса Олійника у російському перекладі Р. Любарського, пародія В. Болбота на вірші кіровоградського поета Ю. Камінського; а довгий і емоційно напружений твір В. Сороніна «Аутодафе» нагнав на студійців суму, і вони так і не спромоглися визначити, в якому жанрі все це написано. А ось що в крадькома, через плече прочитала в блокноті В. Горбенка: «Голубое небо, голубые глаза. Волосы. Руки, Разлука».

Це який жанр? Знавці потім запевняли, що формою і настроєм нагадує японську класичну поезію. «Два или три лепестка друг на друга упали. Облетает пилон. Або: «Горный ручей бежал все тише, все тише. Ледок на дне...». Схоже...

рію його написання, всі довідалися, що в Ужгороді є ціла алея екзотичного східного дерева сакури, квіти якої опадають, не в'януть. В. Гончаренко розповів, що знаменитий вірш Гете у російському перекладі Лермонтова «Горные вершины спят во тьме ночной» свого часу потрапив на очі якомусь німецькому поету, він знову переклав його своєю мовою. Потім вірш читав Гете й не міг упізнати, хоча образи й здалися йому вже знайомими.

«У журналі «Новый мир» за тижня-то місяць... «На минулому тижні «Літературна газета» писала...» — подібні фрази теж постійно звучать на засіданнях. Студійці радять один одному прочитати статті на літературознавчі теми, мемуари, спогади про письменників, рецензії і набагато рідше — художні твори. Певно, тут залягло про себе прагнення навчитися. Теорії, зокрема, Теоретичних, технічних — не навчались, а детальних, «бувиодієсних» навіть, розборів творів, як мені здається, на засіданнях студії бракує. Хай, може, не всіх зразу треба розбирати по «кісточках», проте, наприклад, вірші артистки В. Демченко, що на студію прийшла вперше, мали б доста-

ти оцінку грунтовнішу, ніж «Тут щось є» і «Не прагнуть так старанно римувати». Але, з іншого боку, може, хтось і не хоче ставати пред'югом обговорення, може, йому для початку досить лише побачити зацікавлені очі слухачів і морочання для нього лілше, ніж натужні компліменти чи великі наміри в город. Тут уже керівник студії повинен підходити до кожного як психолог.

Засідання студії протокуються в спеціальний журнал. Не просто — в пародійній формі.

На закінчення хочу нагадати, що приходити на заняття студії можуть усі бажаючі, і не обов'язково там щось читати — можна тільки слухати. Ну, і читачів, певно ж, цікавить, чи виходять коли-небудь студійці за межі свого вузького кола. Звичайно. Виступали у навчальних закладах, на підприємствах під час обласного Дня поезії, на минулих святах «Молодого комунара», прізвища майже всіх, із ким ви сьогодні познайомилися, зустрічалися у сторінках «Гроно» й «Степові кларнети» обласних газет, А. Юрченко, О. Перлюк друкувалися в республіканських і центральних виданнях. Думаю, що згодом ми маємо зустріти там, а може, і в книжках, і прізвища В. Сидніна, С. Коричева, В. Бондаря... атім, досить, таку можливість у принципі має кожен, хто пише і має талант, а чи є він? Літстудія на зразок «Сіваці» існують і для визначення цього. Але насамперед — для вільної реалізації літературних нахилів і творчих задумів.

Н. ДАНИЛЕНКО, спеціаліст «Молодого комунара», м. Кіровоград.

ФІЗКУЛЬТУРА — ТОБІ І ВСІМ

ЧОМУ ВПЕВНЕНІ ЛІДЕРИ?

ПОДСУМКІВ ПЕРШОЇ СПАРТАКІАДИ ОБЛАГРОПРОМУ

Як уже повідомлялось, минулої суботи на долиньському стадіоні «Перемога» були підбиті підсумки першої спартакіади обласного «Здоров'я» на приз нашого земляка Героя Радянського Союзу Валерія Гринчачка. Перемогу в спартакіаді здобула збірна Долинського РАПО. І Валерій Гринчак вручив їй приз свого імені.

Долинчани були найсильнішими під час турнірів футболістів і волейболістів, у зимовому багатоборстві ГПО поділили 4—5 місця із значущими, четверті на стартах із літнього багатоборства ГПО, місцеві волейболісти зрівняли з гайворонськими спортсменами (5 місце). Отже, долинчани попереду. На другому місці спортсмени Ульяновського району, на третьому — представники Гайворонського району.

Закінчили турнірні таблиці першої спартакіади обласного вільного боксу, де зиступали у трьох весільних (літнє багатоборство ГПО, волейбол — чоловіки, жінки), а під час змагань з футболу і зимового багатоборства ГПО не піднялися вище 16 місця. На одну—два сходинки вище за них командні Олександрійського та Новоархангельського районів.

Найкращі спартакіадні результати показували в сілських колективах Голованівського, Добровеличківського, Олександрійського, Вільшанського та Онуфріївського районів слабо ще дбають про впровадження в дію комп-

лексу ГПО, рідко тут виходять на старті спортивні сім'ї. Слабо розвиваються ігри в види спорту в Світловодському, Новоархангельському, Новоградківському, Голованівському, Новоукраїнському, Олександрійському районах. Не було в збірних, що зайняли останні місця в спартакіаді, бєздатних спортивних бригад з колективів тваринників і механізаторів.

Не секрет, що лідирували на спартакіаді представники саме тих районів, де будують нові і аміло експлуатують наявні спортивні споруди, де є спорткомплексні безпечно у виробничих підприємствах. Йшли, скажімо, попереду долинчани і ульяновці. Бо тут сильні спортивні бригади механізаторів і тваринників, бо тут у колективах фізкультури чимало спортивних сімей. В Ульяновському районі, наприклад, є зараз колі спорткомплекс в чотирьох колективах фізкультури. В Долинській регулярно влаштовуються турніри під девізом «Всією

бригадою — на старті», «Тато, мама і я — спортивна сім'я».

Збірну Голованівського району вирічує багатоборці Побузького нікелевого заводу. Тут же, на спартакіаді обласного прому, мали виступати передусім спортсмени з колгоспів і радгоспів. І головаівці розписали в своїй бездіяльності — на старті із зимового багатоборства ГПО зовсім не вийшли, а на змаганнях з літнього багатоборства були лише сьомими. Не вистаили вони тричі (з п'яти турнірів) своїх команд на спартакіаді змагань — це також не робить честі голованівцям. «Рекорд» встановили олександрійці — сильні спортсмени виступили лише в поєдинках із зимового багатоборства ГПО, де були шостими.

Найбільш показовим був фінал першої спартакіади обласного прому з літнього багатоборства в селі Онуківському Мелозисівського району. Тут вперше серед виробничих бригад тваринників і механізо-

різ перемогли команди місцевого колгоспу «Победа». Однак в інших видах спартакіадної програми малоосківці відстають, дачі були на 9—12 (футбол) і на 5—8 місцях (волейбол, жінки), двічі зовсім не виступали на змаганнях. А це свідчить про те, що досвід онуківських фізкультурників не поширюється в районі, на місцях не створюються умови для занять фізкультурою і спортом.

Ця інформація для роздумів відповідальним працівникам РАПО, райрад «Колоса», комсомольським і фізкультурним активістам, які мають дбати про залучення до занять фізкультурою і спортом трудівників села.

Спартакіада «Здоров'я» наочно показала, де посправжньому вболівають за розвиток фізкультури і спорту, а де прописана байдужість і безвідповідальність.

В. ПЕРЕВЕРЗЕВ, інструктор - методист по спорту обласного прому.

На знімку: відзначились на спартакіаді «Здоров'я» спортсмени колгоспу «Родина» Ульяновського району (перший зліва — керівник механізованого загону В. ПІДЛІСНИЙ, перший справа — інструктор по спорту П. КУЧЕРЕНКО. Фото М. ХОРЕНКА

УВАГА, КОНКУРС!

Футбольний марафон

ВІДПОВІДІ НА ЗАПИТАННЯ ВОСЬМОГО ТУРУ

- 1. У 1914 році лєнінградський «Зеніт» став володарем Кубка СРСР, зігравши усі матчі в одному складі.
2. Футболістам команди «Адміралтість» (Ленінград) належить такий «сумний» рекорд: у першості країни 1958 року вони програли усі одинадцять матчів другого кола.
3. Майстер спорту Геннадій Гусаров грав у командах «Горпед» (Москва) — 1957—1960 рр., «Динамо» (Москва) — 1963—1968 рр., Чемпіон країни 1960, 1963 рр., володар Кубка СРСР 1960, 1967 рр. П'ять разів входив до списку «33 крапчик». Зіграв 11 матчів за збірну країни, забив 4 голи.
4. У 1963 році правий півсередній нападочий Борис Петров у складі московського «Спартак» став чемпіоном країни з футболу. Через два роки Петров перейшов до команди другої групи класу «А» (тоді — це була фактично перша ліга) СКА (Одеса). В 1964 році арміївці Одеси здобули право грати у вищій лізі. Нагадаємо, що до цього Борис Петров виступав у кіровоградській «Зірці» (1958—1961 рр.).
5. Віктор Банніков до початку своєї воротарської кар'єри здобув звання «Майстер спорту СРСР» зі стрільби у висоту. Та все ж найбільше звання прийшло до нього на футбольному майданчику: чемпіон країни 1968—1969 рр., володар Кубка СРСР 1961, 1966, 1972 рр., кращий воротар Радянського Союзу 1961 та 1970 рр., учасник чемпіонату світу в Англії.

Переможцями восьмого туру стали Є. Беліченко та В. Єднак, які надіслали саме такі відповіді. А перша десятка лідерів перед двома останніми турами має такий вигляд: О. Балзан — 109 очок, С. Мірошніченко — 103, Є. Беліченко — 99, І. Макаренко — 94, Д. Найденко — 93, І. Василенко — 91, В. Єднак — 86, Є. Ілющенко — 81, М. Горювий та В. Резніченко — по 74 очка.

ЗАПИТАННЯ ДЕВ'ЯТОГО ТУРУ

- 1. Назвіть футболістів київського «Динамо», які після завершення своїх виступів у цьому популярному клубі грали в кіровоградській «Зірці» (5 очок).
2. В усьому світі налічується лише двадцять два стадіони на 100 тисяч глядачів та більше. Назвіть місто, яке володіє одразу двома стадіонами-тисячниками. Пригадайте також назви цих стадіонів та їх місцевість. (5 очок).
3. Кіровоградська «Зірка» виховала для збірної Радянського Союзу трьох гравців — Валерія Пориула, Володимира Веремєєва та Вадима Єсугуєнко. Але усі вони грали у головній команді країни вже після запрошення до київського «Динамо». Та все ж був у «Зірці» гравець, який запрошувався до юнацької збірної СРСР, виступави в Кіровограді. Хто він? (5 очок).
4. Пригадайте команду, яка незмінно стає володарем Кубка СРСР, якщо забиває перший гол в перші 25 хвилин гри. В яких фіналах Кубка це траплялось? (5 очок).
5. В якому році до Кіровограда вперше завітала команда вищої ліги, яка саме? (5 очок).

Термін надіслання відповідей на запитання дев'ятого туру — 10 липня за поштовоюштою.

ФУТБОЛ

«Спартак» (Житомир) — «Зірка» — 5:2.

Евген ПЕТРОСЯН:

«Щоб сміявся весь Баку»

Автограф для читачів МК

Евген ПЕТРОСЯН (продовжуючи розмову)... І весь Баку тримався за животинки!

КОР.: Хвилиночку, Євгене Вагановичу, до чого тут Баку, якщо ви вірмен?
Е. ПЕТРОСЯН: А хоч би й турок! В Азербайджані їх скільки завгодно!

Гадаю, представити мого співбесідника немає рації. Лауреата Всесоюзного конкурсу артистів естради Євгена Петросяна знає кожен, хто любить естраду. Немає, мабуть, жодної розважальної програми Центрального телебачення чи Всесоюзного радіо, куди б не запрошували Євгена Петросяна.

КОР.: Іноді починається день, і: «З добрим ранком» — Є. Петросян, «Ряшкова пошта» — Є. Петросян, «За вашими літаками» — теж він.

Е. ПЕТРОСЯН: То вам просто везе. А я, буває, тільки вкляну свої інформаційні точки, то на прогноз погоди потрапляю, то на концерт, скажімо, тульських ложкарів.

КОР.: Ложкарі — це добре. Скажіть, а чого ви естрадником стали?

Е. ПЕТРОСЯН: По телебаченню — воно тоді ще тільки входило в наше життя, ми, бакінські хлопчачки, дивилися концерти з участю відомих майстрів естради, і мені думалося: як їм весело жити! Тож і подався до Москви, в училище естрадно-циркового мистецтва вступати.

КОР.: І вступили?

Е. ПЕТРОСЯН: А ви хіба не бачите? Вже більше двадцяти років на естраді. Спочатку був конференсьє. О, золоті часи! Ви знаєте, що таке конференсьє?

КОР.: Знаю. Це коли він каже, що Стелло задушить Дездемону, а всі регочуть. Правильно?

Е. ПЕТРОСЯН: Ну, не левсім так. Конференсьє — це професія. Дехто вважає, що будь-який артист чи диктор може бути конференсьє. Нічого подібного. Це просто ведучі. А конференсьє — індивідуальність на естраді, яка володіє гострим розумом, імпровізацією, дотепністю, почуттям міри, смаку, має хорошу пам'ять, ерудицію і здоров'я. Втім, що це я вам лекцію читаю. Хочете розсмішу?

КОР.: Я вже сміюся.

Е. ПЕТРОСЯН: Значить, так. Було це, коли я ще тільки «Москву скоряв».

Бувало, по чотири концерти в день — набігаєшся. Мчуєш з третього концерту на четвертий. Залітаю в тролейбус. Багачу перед собою багато люду і кажу: «Добрий вечір, товариші! Починаємо наш концерт».

КОР.: Ну, і як реагували пасажирі?

Е. ПЕТРОСЯН: У них були дуже дивні обличчя. Я зрозумів, що бовкнув не те і вискочив з тролейбуса.

В 1974 році Євген Петросян залишив конференсьє і прийшов у розмовний жанр. Тоді він вже був лауреатом IV Всесоюзного конкурсу артистів естради. Його виступи зустрічалися з піднесенням. Веселий і дотепний конференсьє, якому вже було тісно в рамках конференсу, тепло приймався на естрадних площадках Москви і багатьох інших міст країни, де гастролював Євген Петросян, артист Москконцерту.

КОР.: Євгене Вагановичу, створюючи на естраді образ певного індивіда, на чий бік ви стаєте — глядача чи героя?

Е. ПЕТРОСЯН: Сміюся над своїм героєм разом з глядачем.

КОР.: Бувають у вас неприємності?

Е. ПЕТРОСЯН: Питання! Що ж це за людина, у якої немає неприємностей? Я вже не говорю про конфлікти. Але ось буває й так. Зустрічають тебе на вулиці і кажуть: «Слухай, кореш, кінчай. Сміх — справа серйозна». Та хіба ж я проти? І я, і всі мої друзі — автори, чий мініатюри і монологи допомагають мені гроші заробляти, всі ми, повторюю, знаємо, що сміх — справа серйозна. Тому й сміємося і хочемо, щоб вивелись у нас всілякі дури, хапуги, бюрократи, спекулянти, лицеміри та інша нечисть. І клянусь, сміятимуся до останнього подиху.

КОР.: Про що ви мрієте?

Е. ПЕТРОСЯН: Щоб під час моїх концертів, наприклад естрадного спектаклю «З різних точок зору», бо кінцьку я вже «придушив» (мається на увазі естрадна вистава «Добре слово й кінці приємне» — авт.) весь Баку за животинки тримався.

В. ЛЕВОЧКО,
спецкор «Молодого комунара»,
Москва — Кіровоград.

...НЕ ВСІ ПРИСТРАСТІ ДОМАЛЮЄШ

Ми вже повідомляли, що в Кіровограді при обласному Будинку вчителя з'явив про себе прем'єрою аматорсько-експериментальний театр - студія. Артисти вийшли за постановку творів французьких асторів П'єра Баріє, Жана - П'єра Греді, Гі Абекасиса, Марселя Мітуа. Вистава, що складається з трьох п'єс, має загальну назву «Цей дивний світ театру». Драматургія не проста, тож і результати періодичні.

... На сцені мінімум декорацій. Ведуча (в програмі позначено «людина від театру» І. Бісюк) пропонує глядачеві напружити фантазію і увяйти роз-

стало завдання відтворити пристрасті «закоханих». Жоржетта (І. Грабовська) ще не стара приваблива жінка і Марсель, її молодий коханець (Е. Гранов-

реконати глядачів у своїх почуттях, але...

У спектаклі Гі Абекасиса «Прийждий з Рангуна» є цікаві виконавські роботи. Дуєт промисловця Мессоньє (І. Крикуненко) і Відвідувача (М. Го-

рочною актрисою, з іншого — кохання до молодої артистки Ніколь.

Федра-Сюзанна француза М. Мітуа має спільні риси з героїнею роману «Театр» англійського письменника С. Моєма. (Всі добре пам'ятають нарікненні Вії Артане в однойменному телевізійному фільмі). Талант, закоханість у свою справу, стомленість від успіху. Нарешті кохання до набагато молодшого обранця.

Виконавиця ролі Федри-Сюзанни А. Меркулова безсумнівно має акторські здібності. Молода за віком, вона досить переконливо відтворила внутрішнє життя старшої жінки. Роль Арікії Ніколь С. Мостовій більше вдалася у плані передачі занепокоєння, емоційного стану героїні. А от дикції, відчуття слова, володіння голосом бракувало. Це саме можна сказати про виконавця ролі Іпполіта — Жана В. Саленка.

А тепер про несподіванку. Коли врешті-решт персонажі трохи розібралися у своїх стосунках; з'ясувалося, що ми, глядачі, присутні на генеральній репетиції п'єси про життя сучасних акторів. Із залу айшов драматург (Е. Грановський) і, дякуючи акторам, почав викладати думки з приводу того, що його влаштовує, а що навпаки. Спектакль продовжувався. Актори, що грали акторів, мали свої проблеми...

Костюмам до спектаклю може позаздрити професійний театр. Їх пошили в ательє «Ігул» В. Шароваров, В. Биканова та І. Сухляєва.

Хотілося б, щоб надалі чільне місце в репертуарі колективу посіла радянська драматургія.

К. ТЕРЕНТЬЄВА.

СТОРИНКА ВИХІДНОГО ДНЯ

кішний інтер'єр квартири власниці фешенебельного магазину, потім кабінет багатого промисловця і гримувальну кімнату примадонни драматичного театру. Глядач не просто спостерігає, а й співучасник дії. Режисер М. Горюхов кілька разів переносить мізансцени у зал, що викликано прагненням наблизити події спектаклю до глядачів. Але якщо цілком сприймаєш такий прийом з умовним оформленням, то домальовувати в уяві пристрасті, або навпаки, пригашувати їх, та й усі нюанси спілкування сценічних партнерів якось незручно.

Драматургія п'єс нерівноцінна. Перша з них, «Щасливого ріддав» П. Барієс і Ж.-П. Греді, грішиться тривіальністю, заземленістю. Перед виконавцями по-

ський) допомогли старому чоловікові відійти в «кращий світ». Вдова одержує в спадок великий магазин. Марселя суд виправдує, і він рік працює на лісорозробках у Канаді. Нарешті зустріч. Після перших цілунків починаються докори. Мадам Совість, яку намагалися обдурити, нагадала про себе. Марсель мріє купити невеличку ферму у Канаді і жити з Жоржеттою чесним життям і працею. А ще він підірвав здоров'я... Та Жоржетта не бажає розлучатися з розкішним паризьким життям і швидко знаходить заміну Марселю.

Мораль з усього цього: чи варто взагалі показувати таку драматургію? А якщо й братися за неї, то треба мати певний сценічний досвід. Виконавиці, звичайно, намагалися пе-

рохов) сподобався залові. Ця п'єса, на мою думку, найбільш вдалася як в режисерському, так і в акторському плані.

І, нарешті, «Дивний світ театру». Основа — сюжет з давньогрецької міфології. Федра, дружина Тесея, закохана у пасинка Іпполіта. До цієї теми в різні епохи зверталися Евріпід і Сенека, Расін і Цестасла. Та М. Мітуа приготував несподіванку... Ми з цікавістю спостерігаємо за закулісним життям зірки театру Сюзанни, яка з'являється в гримувальній у костюмі расінської Федри; її приятеля молодого актора Жана-Іпполіта та гарненької його подруги Ніколь-Арікії, яку дратує поведінка Жана. Той знаходиться між двома вогнями: з одного боку — підтримка його, як актора, знаменитою 50-

Любов англійців до чаю загальновідома. Великобританія займає перше місце в світі за рівнем вживання цього чудового напою. Очевидно, ця прихильність і нашою була англійського модельєра Грема СМІТА на думку про створення такого екстравагантного головного убору.

Телефото Рейтер — ТАРС.

ЗАДАЧКИ І ЗАГАДКИ

★ Скільки коштує кілограм цегли, якщо будинок набагато більший обійшовся йому в 5 років з конфіскацією майна?

★ Чи перевиконає план таксист Калимов, коли відомо, що в нього недобудована дача?

★ Чи багато потрібно людині, якщо громадянину Кралоу потрібно все?

★ В якому році закінчиться будівництво набережної в м. Сувінську, якщо відомо, що через кілька років на місці ріки планується відкрити нову автомагістраль?

★ Де взяти Архімеду точку опори, якщо Діоген зайняв місце під сонцем?

В. СОРОКІН.

МОЛОДИЙ ГОСПОДИНІ

Холодний торт

Цукор, какао, яйця і молоко добре розтерти і змішати з розтопленим теплим (не гарячим) маргарином чи вершковим маслом. Форму обгорнути пергаментним папером, покласти шар м'яса, потім шар будь-якого печива, купленого в магазині, і так далі — до бажаної висоти. Останній шар повинен бути з печива. Поставити в холод, хай застигне. Викладіть торт верхнім шаром донизу на блюдо, обмажте шоколад-

ною масою, яку ви спеціально для цього залишили, прикрасьте горіхами і поріжте.

Набір продуктів: маргарину чи масла вершкового — 250 грамів, какао — 6 столових ложок, ванільного цукру — чайна ложка, ка, двоє яєць, цукру — 5 столових ложок, молоко — 6 столових ложок, печива — 3-4 пачки.

В. о. редактора
В. АФАНАСІЄНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На українському язичку.

НАША АДРЕСА:
316050. МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділу робітничої молоді та внутрішнішнього життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патриотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 4-28-96; коректорської — 3-61-83

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.